

Marieke: “Altijd vraag ik hoe het gemaakt is”

Bij de *Schone kleren campagne* strijdt ze voor goede arbeidsomstandigheden in de wereldwijde kledingindustrie.

“Is dat een stomerij?” kreeg ik in het begin regelmatig te horen als ik vertelde dat ik werkte bij de *Schone kleren campagne* (SKC). Inmiddels is dat wel anders. We zijn een stuk bekender en de consument weet ons te vinden.

De SKC bestaat al twintig jaar. Pas eind jaren tachtig begon Nederland zich bewust te worden dat de dingen die we hier gebruiken ergens anders door mensen in elkaar worden gezet. Toen kwamen ook de verhalen dat dat lang niet overal onder prettige omstandigheden gebeurt. De SKC is onderdeel van de internationale *Clean clothes campaign*, actief in veertien Europese landen en partner van honderden organisaties in de kledingproducerende landen zelf. Wij willen ervoor zorgen dat er alleen nog maar kleding te koop is die onder goede arbeidsomstandigheden is gemaakt. Uiteindelijk is het mooiste resultaat dat ik werkloos raak, want dan is de missie volbracht.

Tijdens mijn studie theater-, film- en televisiewetenschappen gaf ik op scholen voorlichting over *Amnesty international*. Waarom? Omdat ik het kan. Wij hebben heel veel, in principe genoeg voor iedereen op de wereld. Het wordt alleen zo oneerlijk verdeeld. Het is toeval dat ik hier geboren ben met al deze kansen en welvaart. Ik heb daar niets voor hoeven doen. Voor hetzelfde geld zat ik in Bangladesh achter een naaimachine. Na mijn studie kreeg ik een baan in mijn vakgebied. In mijn vrije tijd probeerde ik zo veel mogelijk te doen voor een eerlijke wereld. Maar als ik dat zo belangrijk vond, dan moest ik er toch zoveel mogelijk tijd aan besteden? Ik heb mijn baan opgezegd en mezelf een halfjaar de tijd gegeven een baan te vinden die dichterbij mijn hart lag. Precies na een halfjaar, nu zeven jaar geleden,

kon ik bij de SKC aan de slag. De eerste jaren als Europees coördinator en sinds augustus vorig jaar ben ik coördinator voor Nederland geworden. Kleding is voor veel vrouwen van mijn leeftijd een belangrijk deel van hun persoonlijkheid. Sommige mensen vinden de arbeidsomstandigheden in derde wereldlanden een beetje ver-van-hun-bedshow, maar het is juist heel dichtbij. Zie je die stiksels in jouw shirtje? Die zijn door iemands handen gegaan om ze te maken. Kleding is juist heel dichtbij, je draagt het op je huid.

Mijn kledingkast is niet veranderd sinds ik hier werk, maar ik ben wel een kritische consument geworden. In winkels vraag ik naar de herkomst en hoe het gemaakt is. Ik laat daarmee zien dat ik dat als consument belangrijk vind. Boycotten van merken doen we niet. Daar hebben de mensen in de naaiateliers niets aan. Ik heb juist meer invloed als ik klant ben, want een merk zou wel gek zijn als het niet naar zijn klanten luistert. Ik ben trots op de weblog van Rumana. Deze drieëntwintigjarige alleenstaande moeder uit Bangladesh werkt in een kledingfabriek waar kleding voor Nederland wordt gemaakt. Voor ons houdt ze een dagboek bij. Ze wil voorkomen dat haar dochter dezelfde toekomst krijgt als zij. Natuurlijk steekt het wel eens dat ik niet voor alle ongelijkheid in de wereld kan strijden, maar er zit maar vierentwintig uur in een dag en ik ben allang heel dankbaar dat ik iets kan doen. Op de middelbare school richtte ik de mokgroep op, omdat ik vond dat onze kantine te veel plastic bekertjes verspilde. Nu ik er zo over nadenk heeft die betrokkenheid er misschien wel altijd ingezet. Ik zie het zo: je leeft dit leven maar één keer. Iedereen heeft evenveel recht om daar zoveel mogelijk uit te kunnen halen.”

Tekst: Suzanne Bodegraven. Foto: Wout Jan Balhuizen. Visagie: Bert Richter. Meer info: www.schonekieren.nl